

Ville de ubelufte alle disse Mennesker fra Almisjeloven, der under de nuværende sociale Forhold i Løbet af 10 Aar ere trufne i en saadan Forseelse? Det er mig aldeles umulig at forstaa, at en saadan Bestemmelse har kunnet faa et Flertal her og der, saaledes at Lovforslaget trods alle Indsigelser og Oplysninger, som komne frem under Forhandlingen, skal tvinges igennem, hvor haarde dens Bestemmelser end ere. De skulde blot gaa om i Tvangsarbejdsanstalter og se, hvad Mennesker — jeg kan jo ikke sige efter Lovene, som de bestaa nej, mod Lovene, skønt disse ere jærnharde nok, kunne blive dømt til, for hvilke Forseelser de kunne blive idømt Ugers Straf! Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. To Brødre, der vare Smedkersvende, hjalp hinanden, saa længe de havde en Dre; den ene havde Arbejde, den anden ikke. Den anden fik ja og saa Afsted, og de havde begge intet. Et Dag gik de indenfor hos en Bøværter og saagde til ham, om det ikke var muligt, at det stod nogle Slatter Ol, som de maatte drikke. Jo, inde i den aalden Stue! Der sad imidlertid en Betjent! Saa blev de satte fast. Da de havde arbejdet en kort Tid uden for Njebenhavn, skulde der forhøres alle Vegne, om disse stakkels Mennesker ikke havde været straffede. Det gik endda her hurtigt. Det blev i Løbet af 10 Dage oplyst, at de ikke havde været straffede, men bare to meget hæderlige Mennesker. De bleve saa dømt til 12 Dages Tvangsarbejde. Det er blot et enkelt notorisk Eksempel, jeg nævner. Og efter at noget saadant er sket, siger det høje sammensmeltede Flertal, at det, hvis det var sket mellem deres halvtreds- og tressindstyvende Aar, vilde have været en Forbrudelse, som bestandig vilde udelukke dem fra denne Almisjelov, som de selv kalde en Alderdomsforfølgelseslov. Jeg skal, før jeg gaar fra disse Paragraffer, bemærke, at Bestemmelsen om fast Ophold i Løbet af 10 Aar, i Alderen fra 50 til 60 Aar, ikke blot rammer vore Sømænd. Mange af dem kunne rejse ud og dog have fast Ophold i Riget (Bærntsen: Østl). Så mange, men det ærede Medlem skal ikke tage denne Restriktion, som jeg fremfører i Sandhedens Interesse, til Indtægt, thi der er mange Sømænd mellem 50 og 60 Aar, der ikke have fast Ophold i Riget, men maa stadig

rejse. De blive saa trætte og komme tilbage, men de komme da ikke ind under denne Almisjelov. Og saa skal jeg desuden sige, hvad det kan være sigtet paa. Det kan være sigtet paa de færende Svende, som ikke have kunnet faa Arbejde her, hvor gerne de end ville. Naar de saa have haft Ophold i Udlandet i 2—3 Aar mellem deres halv-tressindstyvende og tressindstyvende Aar for dog at undgaa Fattigvæsenet saa længe som muligt, siger man: Naar du kommer tilbage, skal du alligevel for at faa Hjælp af det offentlige ind under Fattigvæsenet; thi du blev ikke herhjemme og sultede i 10 Aar, men søgte Arbejde, hvor du kunde faa det paa en loelig og ærlig Maade. Da de ikke bleve herhjemme, skulde de fremdeles være nedværdigede Personer og have den sorte Kolarde paa ogjaa med Hensyn til Valdrætt. Jeg kan ikke forstaa det sidste Stykke af § 1. Der bestemte de Herret, at en fremmed Kvinde, der har været gift med en dansk Mand, eller er stift fra en dansk Mand eller, hvis hun er fragesepareret, er gift med en dansk Mand hører ind under Almisjeloven, selv om hun saa har ladet sig frageseparere eller fraskille for at komme ind under Almisjeloven. Men en dansk Kvinde, der har været gift med en fremmed Mand, har boet her i 10 Aar, har Børn, og hvis Mand dør, saa hun er Enke, hun kan, selv om hun saa har holdt sig oppe i de 10 Aar, og Manden ikke her har kunnet faa Forsørgelse, fordi han ikke var forsørgelsesberettiget og hun heller ikke, dog ikke komme med ind under Loven, thi den gælder kun for den fremmede Kvinde, der er gift med en dansk Mand, og ikke den danske Kvinde, der er gift med en fremmed Mand. — Gaade § 3 og § 4 se overordentlig vidtløftige ud med det utimelige Omvøb, hvormed en Mand, der bot derhjemme paa den Markt eller i den Gade, og som enhver Fattigforstander kender, selv om det er en større By, skal søge at tilvejebringe de Bevisligheder, der skulle til, for at man kan afgøre, om han kan komme ind under denne Lov eller ikke. De skulle først skriftlig begære det, saa skulle de indsende Legitimationspapirerne — dette Udtryk i Loven maa forandres, thi ellers kunne de Folk ikke forstaa, hvad det er — og de skulle gøre Ed paa — afgive en Erklæring paa Tro og Love et dog nærmest en Edsbetref-